

LABANCZ GYULA

Megcsendülő fehér

avagy Krúdy még egyszer átpörgeti a kalendáriumot

BUDAPEST

Z-füzetek/59

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

**Készült a Magyar Hitelbank
Művészeti Alapítványa támogatásával**

© Labancz Gyula

Szonda

Száj gyalogosa a szó,
fogzebrán hagyja költő-
áldozatát a század.
Testi épség kockáztatása nélkül
nincs költészet. Az írás
a gondolat sebességkorlátozása.
Ezért ha út szélére szólít
hold-szondáztatásra az este,
természetesnek veszem, hogy
költészetem igazoltatói
kékülnek bele!

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Bévül, álmunkkal

Bévül, álmunkkal, tágasabb.
Nem értettem, volt
idő, ezer történet,
ösztöneink tükre.
Együtt születünk,
nőttünk fel, fejlődésben
nem szervezkedett, vagy
ha igen, áldozatul
testünk dobta oda.
Egy, csak egy valamit
nem nélkülözhet
ő sem: arcunkat –
Madzag-kereszt, feszes
pillanat, hullámpapírba
csomagolt Duna, görnyedt
test, maga alá temetve
a láb, körkörösén,
akárha egyetlen fül
hang iránt, térd és comb
felborzolva, félre nem
érthető rám-utalással,
ki feladója, címzettje is,
s ki azóta – mi akkor még

csak lehettem volna –
vagyok rossz csont
ebek harmincadjára.

Kakukktojás

Természeti képpel indul a villamos,
táskámban trágyás emberfogó virágföld,
lábfej-labdácska éled, beletapos,
megfásul, feszes pillanat, tekervényes
ágiak közt szüret, körtefogantyú,
rándul a váll, valaki valaki után kap,
huppan, nem gyűlölök senkit, át-
ültetődik szeretetbe. Kvarcórából
zenélve, kivilágítva lép meg az idő,
hogy utána a bőr szemcsés sivatagába
hulljon vissza. Hát így, lépek le, a Duna-parti szél
némi megkönnyebbülés, gondoltam, és valóban,
vizes feltűnésben nem volt hiány, csak
magány, csobbanó visszásság; lehelgetve
fényesíttem fel a napot, s mint kit
a himnusz saját ajtajában ér, megállók,
kihúzó magam: – kubai vagy
nem kubai lány ... Költő mondatba
rejtett kakukktojása, hol hagytam abba?
Száznál több vicc fűződik tüskéihez,
neveti el magát, poéngyilkos rózsa.

1985

Zsebkendőnyi hely

Minden együtt, hogy a bűn
elkövetését motiválja.
Véres, zsebkendőnyi hely,
gyertya, kés, üveg vodka,
meg-megzörrenő szalmaarc,
finom úti portól szabadulva
– gagszágom műveletlen jele –
ujjnyom-csikós orrnyereg,
száraz, nyári önbegyulladás,
rab, akinek bőrében, érre
fűzött gyöngyöt pötyögtetve
zsibbadásba hemzsegnek indulatai,
mintha ott se lennék, úgy teszek,
nézek – örvény-blendenyílás –

az arcomat végképp kifosztóra,
ám a csönd, hullámosodik
szélmacerára a test,
csúcsát befelé csobogja;
vagyok, mint születés és halál
zárójele közt: névközeiben.

Gondolatok a csöngetésre

K. R.-nek

Hátánál fogva dobom ki,
hangvilla-küszöbre fekszik
a dög telefonmacska.
Válltól vállig karóimnak a mozdulat
fájdalmas el? ki? Rándulás.
Büntetésből lábát váltogatva
nap, hold térdel ablakunkon
helyettem, s talán helyetted,
hisz leosztották cinkelt
telefonkártyával egymás közt
titokzatos szerelmeseink az utat;
s mi volt: légy, kő, szárnyas ige,
(ami ugyan a világablak be-
töréséhez kevés, de a költészet
szemtelenségéhez épp elég);
tárca-gubanc macska-vonal, –
belehallgatok, hallgatsz az erdőbe:
kifütyüli a hallgatózót –
megannyi elkötetlen szál;
ibolyán inneni és túli, –
világ kékfestője a hajnal.
Cinkos, sejtelmes dorombolás.

Döntés

Hány folyóméter könyvpolc,
horgászsínór könyvjelző
egyetlen porzó nap is ...
A valóság, álom híján:
fogfájás, feldagadt arc,
feszes, hántolt temető
ahová bele-beleszúr,
de névtelen virraszt
a körömtáblás ujj.
Nézem és fogom, fog

és néz az alumínium
fényű víz. Valami dereng.
X-szék, nem leszek képlet.
Száj-galléris, átmeneti, –
csontváz nélkül jár a szó, halálra adom,
ha már egyszer öröme
vetemedtem. Erős sodrás,
vitorlaháromszög tartja
párhuzamosan össze a partokat.

Teknőcnek a háború

Alul, felül nyomtalanul.
Fordul a szó komolyra,
szél zörren, magvas blúz
– zihersztű-tulipán –
öle csokrát összefogja.
Jó az, ha az ember holtig tanul.
Sebtapaszos cicifogda,
gőzölög az egytál gríz,
csobban a szem, kéjes
csöndjére nem emlékszem;
súlyt emel a teli gödör – gépkocsi-
tengely – alóla magát kivonja.
Teknőcnek a háború is csak
rohamsisakos fityisz.
Mell a mellen homokóra.
Fordul a szó komolyra,
„csak lélegzetnél nem nagyobb
hazát!” súgja, embrió-kulcsos
magzatvíz, kihallatszik
belőle a gyereksírás.

Éppen csak a világ

Mi egész testet kíván, –
(szinkronizálhatnék-e
én ott néma filmben?)
leteszi hídpillérhez kötött
necchálós cekkerét a folyó –
ez ugrott be most: rakott szoknya
függönyként szétlebbenő,
csípőringáson elnémuló gyerekkor,
kit még maga a látvány tett
vér-vattával kitömött bábbá.
Szeretek, bizonyíték rá,

hogyan volt, hogy itt van,
szőrös szívű szappan kotyog,
örvényen a nap berezel,
mellkasomon, bőrömhöz simul,
csontjaim után kapkod,
mit vétettem?, magamat tovább,
lélegzetvisszafojtva, nem égethetem.
Ónom már örökös feltámadásod!
És szóra bírja kő a folyót,
mert éppen csak a világ
múlik a látszaton.

Hanem ez a „hisz”

Arcomat, mielőtt
bármit elérhetnék,
a jövőnek adom, tudjon mivel
válaszolni a múlt.
Leszerel az álom,
fényesre dörzsölt
szempilla-szurony
minden határon,
tehát a vérengzés
így is, úgy is el-
kerülhetetlen, dohogom
önmagányi ragyogással
jön az út hazafelé
– le a kalappal –
kikéri magának a hold,
kikéri magának a nap,
s magam is, ki végképp
világgá menni igyekszem.
Hanem ez a „hisz” – Isten mentsen!
S hány meg hány
visszaadott tudás ...
Felforrt aszfalt, por,
maga a csiganyálas
linzer-füves út.
Bűnöm – nem lehetek
cinikus – lábam
mérhetetlen kíváncsisága.
Mi minden forog
ventillátorunk
négylevelű lóheréje körül.
Tenyeremmel, hogy
lélegzetemnek legyen
elég hely, kezdő
mellúszó, széttolom
az összeragadt partot

és isten-istent
koccintanak rám a fák.

Ügyetlen hittérítő

Se Pest se Buda,
tükör-margó, érthetetlen
szövegelés. Érdemes
lenne itt megállni:
költészet előzi meg
a tudást, szemközt
panelház-sor, hagytam volna
magam beskatulyázni?
Fa mögül csendben
ügyetlen hittérítő.
Bibliába szorított
üveges ujj, sóhajjal
kitöltött élőpapír,
háta mögött porba hullt
réteges ellenállás; föl-
veszem, nem vagyok kitiltva
belőle: „Ó- és Új” – köze,
hagyjuk, mutatok rá,
szem-cím, tükör-margó,
víz lát, vagyis itt vagyok,
faragatlan semmikép!

Fa a szigeten

„Kérem a személyijét!”
Volt csöndem hozzá,
az évfordulós Arany-kötet,
és .amire most nem térek ki,
igazi lelki sziget,
becsületpróba.

Benyúl, végig tapogat
lombok közt éles
fénnel a hajnal.
Már-már elbízom magam,
csak hogy levéltitkában
sérti meg a fát,
csak hogy enyves
csontomra spekulál.

Föltárom zsebem barlang

üregeit; kavics, csiga,
szemüveg; hegyezőmet
nappal előbb örvény nyelte
el, ez nem rendőrvicc,
mielőtt pottyán, tüskéből
kacsint rám a gesztenye.
„Munkát igazolni –
jegyzeteim négyzetrácsa
közt? – legközelebb.”
Hagyom a fát, legyen
hova visszamenni!

1987

Az is valami

Fénnyel csöppenti le magát
a partedlis kaktusz, de:
bezsebelem az árnyakat,
összességében ez egy nap,
vagy az is lehet; szemtelenül
nem gondolok a légyre,
agyon ütni marad a hang.
Húsöszöntődíjas vízprédikátor,
nem engedem hozzá, megszólhatnak
a csöndes, szomjas gyökerek.
Hull, lehull a ... Jegyzetfüzetemben
maradt sortöredék, szigeti hittérítő,
akinek lelke mélyén se nemzet,
se hit problémája nincsen.

Töretlen éjszaka

Asztalomon,
beszélhetnénk erről,
még inkább az er-ről
– gyerekkor ligeti
szivattyús kút –
aláhajolni is volna
miért, de a fű alatt
– zöld posztó –
„halált virágzik”;
ha valakit, hát őt
idézni; körmök félholdja,
lemezjátszó, tussal
éles gőzmozdony-rajz,

szíved rajta, mint
megannyi ezüst, tűbe,
zsibbadásba pusztult
cédélemez; lesz-e, k!
észleli, ha nem énekelsz rá
töretlen éjszaka?
Salakos az út, mint
akkor; házunk előtt –
láb-fej – fűzés, hideg
szél siklik, bőrre
égetett furulya.
Egyidényre futó-
cipős márvány-atléta
gesztenye; magától
nyíló könyv; fölveszem,
fény felé forgatom,
torok-torony hang
környékezte, bábeli;
csokornyakkendő, halcsont-
talpas helikopter-gége.

Költözés

Csárdaasztal, feszesen
könyököl a híd. Két
azonos erejű matróz,
kidomborodik mederből
az izmos mozgás,
nem bír egymással.
Fifikás lakáscserék.
Még gyerekkor, alvó
szobából kipattanó
parketta-labda,
egykapus játék. Aztán
az ébredés: ablakon
pára ismer magára,
szemed – leves-
tészták közt forgó
zsírkarika – leeszi
magát a nézés. Mindenkit
verssel követtem,
mindent elkövettem
a verssel, de egy falban
maradt szöghelyre
– mögöttem néhány halállal –
milyen képpel felelhetnék?
Bévül hang, kívül
utcai zaj szorít ki
magából, ám éneklés

előtt megnő a tér –
hangszálak jógája.

1985. szeptember

Gáz

Aztán itt volna még
a történelmi nyár ...
Sorozáson, alkalmasságot,
testmagasságot mérő tárcsa –
érzékeled a teliholdat.
Kiegyenesedel, lemégy hídba,
a század díszlépésben.
Lüktess egyet külön, szívem!
Kavics-gyöngy kagylós lúdtalpbetét,
szempilla-algás fényképezőgép –
part két oldalán lefokozásra ítélt
tishti-vállap; kulcsszónak:
küszöb előtt lábtörlő-bajusz.
Sose felejem: ajtófélfán barna
felkiáltójel, ponton a nyomaték,
csavaros szorításból kiengedett
tehetetlen csengő; belülről
ki tudja mióta ömlik a gáz,
ez megfog, az fog meg; kutya
ugat, vicsori levélládarás, közte
– „Temetőbe mentem!” – az írás.
Ez volt, ez lesz az éj!
Ne add át magadat az ostoba
egyenritmus-próbának.

Bála

Kiderült
– Dániából érkezett bála –
halott holmija esett rám.
Szellemét körvonalamon
– túsúrás, láthatatlan férc –
elektromossággal
érezkeltette.
Azóta lélegezni,
mozdulni is alig merek.
Isteneket kifosztó
zsebes arc,
tükör-ezüst.

Köztünk feszengő,
megcsörrent) árny.

Nap kibicel

Föld felé Isten-
ég felé emberiszonya
csúcsosodik a madárnak,
de mondd, adják-e még alább,
kerülvén hozzánk
egyre közelebb?
Égbekiáltó kérdés,
hegyre föl cipóm
kenyeres pajtása az útnak,
nyelvem kilóg, zsemléből
felvágott, megfelez.
Nap kibicel a vershez,
madár emberinek nem hízeleg.

Hang-lánggra lobbanó

A kérdéses szemét...
Gyufaszál, mikrofon,
hang-lánggra lobbanó száj –
vajon tárgyára, emberére
lelt-e bennem, magam is
épp verségető, pegazus
tűnte-füst, cigarettarúdhoz
fogva legendás tér-fogat.
Lapától karomban a vér,
visszhangba csomagolt hegy;
boldogtalan, míg szerettem,
addig voltam, hiába tapossa
nyelv a torkot, magát
nem tüntetheti el, gyűlölvé
nem gondolhatok reményre;
hajlakolok buja zöldlombú
fáknak, úgy jutok előbbre,
ha gyökér-csillagát,
a gyümölcsöt is magam
verem s nem a pusztulás.

1989

Álmokra tékozolt

Értékelhetnéd tömegét,
ínye gennyes: sűrített
tej konzervdobozát édes
fájdalom tölti meg.
Ablakos szemét, mint
egy színes tábori lap
értékeden bélyegét
– viharos éggel ki
merne ujjat húzni –
tudja csak leáztatni
felhőiről, esővel, a reggeli
nap. Hiába a makacs
ragaszkodások. Álmokra
tékozolt tekintetétől
úgy szabadulhatnál meg,
úgy szabadulhatna meg,
ha a gyűlölet valódi
s csak benne volna.
Mélység nő, elektromosan
emelkedik szájmagasságig
a lécs, férfi testen
rúdugróvá válik a bolha.

Hiányzó napjai miatt

Alulról sokkal egyszerűbb,
ül a parton, mi más tehetne,
kérdőre vont horgász?
Kondenzcsík, éghez kötött
hivatali toll, semmi packázás,
kézhez kapja, mit hiányzó
napjai miatt megérdemel:
fizetési szalag, silabizálhatja
most főnről a Dunát,
mellkasán biztonsági
öv, ferde törtjei,
nap, hold közt osztódva,
embernek lenni –
homlokránc regisztrálja
a hajból tekercselt
elektromos hullámokat.
Leszáll a gép, s ha
van hova haza menni,
a végtelen sem végtelen.

Hite, értelme

Táskákban még megvolt, –
mennyi lelemény: szabályos
tizenhatos, szívvel zárult
címer-patent; napesti

térfélcserék, befelé
volt hite, értelme
a bőrbe rejtett hazának, de
védekezni akkor se,

s most sincs semmi
kedvem; torkon ragadt
lyukas húszfilléres
sípol a lesipuskás halálra.

Bármit testek

Bármit teszek, megtartják
különjelentésüket a szavak.
Szamárfüles papírom
oly türelemmel szenved
tűnődésemet, akár útjára
is bocsáthatnám, ha
nem fogna el ,a kétely:
költő anyagát – éjhez
képest minden leépülés –
létből meríti, ezért
természetével fizet.

Fölveszi posta-kék gallérját
az alkony, – sírkövön név,
földben a test, mi van
köztük? és elindul
a változtathatatlan
csillag-címzett éjszakába.
Kit megugat és levizel
a tulipán, hajnali
kertben az nem járatos.

Aranyköpés és száлка

Mondják, fejtől bűzlik, –
(miért emelkednének
vízből templomok fölé

a házak?,) csillag-pikkely,
léggömb-kopoltyú,
pillátlan halszem a hold.
Higany gurul a koponyába
gerinctelen lázmérő,
(nem volna baj, ha
hús is volna azon,
akit épp temetnek!)
Donnál elesettek
hótetovált helyén
kor koronás címere: svábbogár.
Ül az ember az éji
cet savas gyomrában,
csípős lé, aranyköpés
és szálka; hangvelős
csont a telefon,
sugarak leveleken
áttörő porlasztása, izga
férges után szabadon.

1993. szeptember

Út az

Feltűnik egy lény, –
fakó remény
fenekén
jobbra-balra indexelő ránc.
Utcák arctalan, fejkendős
árnya – „dünnyögöm
az új mesét” – üres
személtáda ismer magára.
Gengszterváltó tartja
föl kezét (venné le talán
szakállát, ha hozzám
beszél); ismét véres,
lázkodó a budapesti utca,
is hogy ne maradjon
gerinctelen az ég,
repülő zúg, kondenz-
csíkot hagy tűnte után. –
Hírek a „háborúba ájult
Szerbiából”. S legyen
mára ennyi elég. Feltűnik
egy lény, (albínó rádió
nyüzsög, tüzet ad, ha még
nem füstölögtél eleget)
vízen lebegő, hullám-
színlelt csiklóujjas,

hasbeszédes asztaltáncoltatás.
Leveszi súlyomat a víz,
árnyék a dolgok fényűzése,
fenekén jobbra-balra indexelő ránc.
Út az, ami haza vezet;
hazád ott, hol arcodnak, –
(aluljáróban egy ember
– harmonika-stelázi –
saját térfogatát nyújtja);
szárazföldből könyököl ki
néhány métert a folyó –
gondoltam, de nem élek vele.
Ki anyai ölben hűlt helyét leli,
halálán van ott a nemzet.

Lap a jegyzőkönyvből

Utat felező, felhő-
hártyás cigarettában
villám-finánciót sejtve
kutatja várost végig
fürgé ujjával a szél.
Felezhetnénk talán –
csikkszedő baktat,
döglött hal: nikotin-
kátrányos szipkát sodor
partra –az enyészet,
élenjáró a bajban;
tüzet ad; vesztére
(nem mindenkinek adatik meg
a természetes halál)
bőre alatt – vörös
vonal – teszi dolgát
III/III-as szálla,
megnevezhetetlennel
sötét kockáit tölti ki
hátam mögött a Fehér
Ház; mérlegképes híd;
törvény jövőidejű szelleme
a múlt, s a szegénység
a legdrágább szajha.

Madame Gravitáció

Elszemtelenedik
a taknyos vágás,

kilapátolja vérem havát,
halottaim nincsenek. –

Ez itt a nap helye,
fordul rám a föld,
Madame Gravitáció
szakad a por kötele,

s mint csintalan
gyerekét az anya,
zörög bőrömön a rögös vér,
önmagát üti meg.

Porsörétes sötét

A világ mindenkit első-
segélyben részesít,
ki a véres gézfüggöny mögött
a felkelő napra gondol.

Nekem nyolc, bedőltem,
nem úgy, mint S-kanyarban
győzelemre esélyes
motorversenyző.

Matatok, porsörétes sötét,
áram-teli kapcsoló,
hús pókhálófátylas fal,
felfüggesztett vadásztrófea.

Naponta bejárat tatja

Téged a Gellérthegy
Athénra emlékeztetett.
Léptél-e súlytalan holdra
a folyóban? És Róma? – Arc Nérója a vér
magára gyújtja az eget.
Szempillavonással közelebb
naponta bezárattatja magát,
ezért minden álom börtönviselt álom
reggelig, hogy utána ismét,
újra előlről kezdhessen mindent.
De a szavakban nincs közvetlen életveszély.
Barátom voltál s az vagy-e még?
Írj, ne bolondozz: Jorgosz Rumelisz.

Magdopp ing

Szökik belőlem az árnyék,
rám hozza a napot.
Szem az arc rendbontója.
Mögöttem: fenekelésre
előkészített olimpiai poroló.
Felforr az egyhangú kagylóstadion,
szempilláim közt
angyalok akadályfutása.
Szivárvány: rúdugró eső.
Magdoppingolt, fában
úszó, mindent érzésre bízó
lombizásig érő nyár.
Eljön az ősz és diszkvalifikálja.

Klinikai portré

Ki álomba készül,
nem gondol a halálra,
de álmodban mindig éhes
s még inkább közönséges vagy.
Sztaniolpapírba csomagolt kenyér,
falhoz vágod, lélegző tüdő
– hangyák tükrös
országhatára – s a vízben
ernyőnyitogató,
selyemborítású
szellentés. Ütheti
szőr-bot a nyomát,
se bolha, se ember,
csak kitárt kar,
kilométer köves út,
ráül kicsit a sötét,
végképp elijesszen.
Gyűrűs nap, lomha ló –
hajad választó vonalán
rúdujjaidhoz fogva
tükörellenes fésű – érkezik
a reggel.

Napfogyatkozás

Az a nagy, tűzrakástól kormos,
vörösen átderengő valami,
amivel a napfogyatkozást nézted,
az volt a tenyerem.

Az ég – fájdalom a test
idegenvezetője – még
mindig nemzetek felett áll.

Valaki, alvó talpadhoz
lopakodva azt kiáltja: én.

Hátgerinc: egyetlen összefüggő írás,
el nem választhatja félelem.

A világ előtt is volt már világ,
csak még nem volt megteremtve,
S hogy szemrehányás ne legyen,
add vissza szemtelen száddal
és néző ajkaiddal a világot
olyannak akkor már,
amilyen többet nem lehet. –

És jött a ringkeretes távirat,
hegyre föl fényaláfutás,
szem boxkesztyűje a könny,
belezuhanál a csöndbe.

Ugyanaz a dal

Pisis-e (fentről
csak visszaeshet az
ember) – tested pilise;
hullám, visszfény, Duna-fenék,
mit hozol fel mentségedre?
Fiad – mosolyában nap
szemerkél – kezében
vattacukor, háta mögött
szél susmusol; – „Megy
a juhász számáron”,
mormolja; megszólal
benned a tér: ugyanaz
a dal, mégse léphetsz
kétszer ugyanabba, az
időbe; szobád csöndjét
– fenyőág-másodperc hűvöse –
tobozostól, réztányérral, óránként
veri szét az inga;
muszáj világgá mended.

Cigányasszony

Huncut az arc,
hány fillérre.
Szoptat cigány asszony
kocsma előtt a padon,
melle akár a falhoz vágott
üveg pohár, röptében még
össze-összekoccan, de már
a táti csecsemő szájra
kerek, talpszerű tejes-nyál feszül.
Így egész,
így töredékes.

Ellenszellem

Nem nagy jövőt jósolsz,
erre gondolj:
meghalsz
s élhetnél bennem tovább.
Két étellel sok egy test.
Vízbe megyek,
micsoda megkönnyebbülés,
jövőnek nem a múlt a fele.
Ellenben a csönd,
ha dolga akad,
kőbe kéredzkedik,
hallat magáról.
Ellenszellem,
vízben gondolkodom,
ránctaszedi homlokomon
magát a folyó. Hal
dokkol, szemenszedett
emberi létbe
nem ártja magát.

Félúton a sikló

A veréb tipikusan pesti,
a stólás vénasszony galamb
városban is megmaradt
vidéki madárnak. De mit szól

ehhez Tandori? Előbb volt a híd,
és eszköze: megáll félúton
a sikló, mint írtam:
kicsúszó logarléc-Dunával.
Valami történt jó Budán,
török, német ezzel nem számolt,
de még a halk szavú Virág Benedek sem.
Látom, amint jön haza a feleségem
a tömegben, imbolygó kalapbója.
Ülök, állok, elzsibbadok,
fényből kifogyhatatlan fecskendő-alagút.

Hangya

Cipő-szoros
kiáltja el magát
a hangya, aki
kenyérmorzsát látva
nem ismerte fel
a visszavezető utat.

Hírek árnyékában

Hallgatni katonadolog
de egyszer majd levált
s végleg kisétál őrház orrodból a levegő
mert a háborúk csak abbamaradnak
és nincs testi leszerelés!

Fekszel a vízen

köldököd sugárpontján próbál
körzönyílast fölvenni a nap
– részből az egész
sajt-szelet-szemérem –
épp annyit oszt rám a pillanat
fekszem és fordulok
doboztető a hasadon
kotyog az űr párolog
mindent jelenidőben lát a víz

Fiúnk kiabál a csúszdán
napos fenekétől
ragyogóbb a folyó.

1983

Víz, víz

Víz, víz,
írnak rád a halak
félig tiéd, miit egészen érzel ...
Kimegyek, bemegyek
változatossá teszem a vizet,
beleőszülök a fákba,
mert a látás kötelez,
folyón: felszínes vagyok,
szemeim, de mit részletezzem?
egész lényemmel mondom ki a fát,
úgy tud csak felfogni engem!

Elfajult öröm

Vízben – haver-locska:
más-kép sem lehet –
sosem szorongok.

Feljön konzervatív
házastársunk a nap,
s a világ csupa magázás.

Csőre háromszög csattogtatásával kérkedve
ki tudja hány ölnyit vesz föl
s vesz el hangtávolságunkból a madár.

Világtalan hitviták,
háborúban röpködő szilánk a szó,
valakit mindig szíven ér.

Ülök, véres, elégedett
sugár-mosoly, meder fölé
behajtó fa-tér; elfajult öröm,

magam alatt is itt lehetek.
Hagyd meg, mi osztatlanul
Övé: a mindennapi eget.

Elalszol

Egyiknek még a hold,
másiknak már a nap,
alig is valami
dönti el, mi ide, mi oda.
Rossz osont – bebeszéli
magának – a telefonkagyló.
Földrészek szemérmetlenül összeragadnak.
Ne akard, hogy trágár legyek!
Tarkabarka térbeli bűgás,
melltartó kutyatejes szájkosár.
Elalszol. S ha elalszol:
jurtaszemből kilóg egy láb,
füled rügyvattái közt
csiszolódva – lehet akár Szindbádé –
ékköves turbán a légy.

Vers-klip

Könnyen lehet szempilla.
Történetem névleges.
Levegőhöz ne homlokozz.
Ül a lány a temetői csöndben,
feneke két jól el-
különülő zárójel.
Napról-napra tovább
csavart csigagomb,
szál fű antenna.
Ül a lány, ágyék,
szétszalazó könyv,
élet-jelző köldök,
koraszülött évezred;
zümmögő virágurna,
kukac-paragrafus,
mellkas elé tartott
röntgen-lap. Felkapja
fejét Jékely: kérem,
én itt hit, nem
és haza nélkül
végtelenül unatkozom.
Nagydoboz, kisdoboz,
legkisebb doboz.
Kirakja tv-képeit az este.
Atombomba stoppolófa,
analfabéta sugár.
Ennél élni is jobb volt,
halni se lesz jobb alkalom.

1987

Ördög a régésznek

Áskálódik a levegő
(halál árnyékában
mi mást tehetne)
mintha egy jelző-
szerkezetből
órákleptomániás
minduntalan kilopná az időt.
Szakálltalan arc,
állszegénység.
Fog, kiköpött piramiskő,
amire nem építhet
újabb évezredek
egy-egy mosoly.
Letört régész-nézés,
idővel eljegyzett kar.
Reménynél szilárdabb,
mi nyomtalan folytatódik.

Hiány

Halakban
fenyvesek súgnak,
megborzadsz,
miért járt volna a felszínen?

(Azzal,
hogy érzelmet
keltek, ugye,
még nem avatkozom
a természetbe?)

Ha egy folyó
körkérdésekből áll,
nem kell folyónak tekinteni.

Tenger szemszögéből
bármely tó, folyó
vagy erecske
hipochonder-víz.

A hiány
jézusi erkölcs,
még –a halál sem
utolsó felismerés.

Júdás kísértése

Valaki – kapedlije
magosán a horizonton –
vigyázzba szólította
a libanoni cédrusokat.

Egy világvárosi szálloda
ajtájába kitett lábbelitől
bármikor megmondom
ki próféta, ki költő.

Mégse tehetek vele úgy,
mint egy elegáns, de
csámpás, tyúkszem nyomait
őrző, úti-poros topánkával.

Ne gondolatától
tisztíttassék meg,
mi rég bentről bűzlik!
nem lehet kezdete, vége –

bujdosok egy rablótanyán,
petrólámpa búza fénye
csíra-penésszel élteti
a homályt, meszelt falaikat.

Hold, víz: tükör-ezüst,
arctalan érem;
próbálom tisztára mosni,
mi kezdettől fogva
enyém. A szavaikat.

1964

Csecsemő láng

Húsba vág, türemlik
fák delején virágporos
sugarával a déli nap.
Valaha nap, víz, egy törzs,
idő-indán tekereg a fa.
Sorsát – kék a kékbe
röpködő farmernadrágköz –
örvénylő léptekből kiragadja,

hiába packázik sejtelmes
formáival a természet,
árnyát – fényérzékeny
lényének fotócellás
víz – maga elé tereli.
Ölelés ölelést, hullám
hullámot nyom, lányosan
nulláztat, földéletlensége
kiderül, ám tengeri pofontól
– foga pattogatott kukorica –
pirul az arc. Ha ön-
maga ellenlábasa,
mit keres a parton?
Föltárja Prométheusznak
gyöngéjét, fekete anyagát,
csak befogadni képes méhét
a nap, odakapok, de én ott
csak csecsemőláng lehetek.

1976

Föld szívéhez közel

Számomra mindenképp előtt
a víz a keletkeztető, aki
a jövőt is jelenben látja. –

Vak vezet – fül:
hullámrajzos erogén zóna.
Látom magam hangban,
öngyilkos csak saját
szemkorlátomon lehetek.

(Nem tudok mit kezdeni
jövő időmmel, ami
a temetőnek igéden múlt,
keletkeztetőmnek a
jövőt nélkülöző jelen.) –

Eső, eső napok óta!
Gsak a szerelem személyes.

Sóhajtásomra nem derül fény.

Vak vezet, közel hajlok
az esőhöz, föld szívéhez is
közel, nyitott ernyők
emlőit szopja az ég –

Madárijesztő csontom rongy vizét –
érek az esőtől, lábtól fűrtös
taposásra érett folyóba,
térdek bőrös ráhagyásai –

ívó-hal-kukoricacsőr morzsolja szét,

és megtollasodik a meder.
De ez már ott kit érdekel.

Almomban

Visszabeszél a kő
vízből locsogó nyelvvel
Jákobnak vélte magát
álmomban lefüleltem.

Ha az égről van szó

Nap fixírozza a vizet,
sejtelmesen hullám nélkül
kel életre a szellem,
hal őrzi merülő lábnyomát.
Fejem fölött, – mondhatnád:
szörnyű, holott gyönyörű,
elfogy az út, hőlégballon
a táj szívembere, körötte
fecskeraj, levegőt nyikorgató
palakalapács. Ez az,
nem hiszel szemednek,
minden mozdulat árulás.
Mélység nő: (megfellebbezi
felhő a folyót, ha az égről
van szó, nincs alábbvaló a víznél)
vízből kitűnik, mily szerencsésen
él föl engem. Halászháló-
börtönrács. Fenyőszálkás bűvárcsúcs.
Beépül oxigénpalack-tégla,
köd köp, csönd éget, sietteti
a nyelvet, vízből – mielőtt
kihalom magam – halszinkron
tátogás. – Bartókiáda!
Bartókiáda, formába öntött
szappan, frissen hantolt sír,
habzik, vérté len, egybehuppan,
annyira még nem reménytelen,

hogy illatát – illat-metafora
Isten tenyeréből kicsúszván –
ne pazarolja. Tüske záró-
jeléből megszökik a rózsa.

Hűvösre fordul ...

Hűvösre fordul, rajta tartom –
kezem tud a csönd-csöves
radiátorról. Igésíteni, vagy!
Kopogom le, s mire elidegenedve
a hang visszaér, segélykérő morzejel.
Véremet ütőér-ringli tartja,
belémalázkodik, álmomhoz jut,
vagyis kezdhetem újra
a végén, mikor már megvagyok,
fogja magát az anyagtalan
s mire kiejtem, fogalmam sincs, mire ...
Fogalmam sincs, mire!
Vallásalapító sóhaj,
meg nem remegtetem: fűre épülő
két tornyú csigakatedrális.
Harangkötél, árnyékkörmenet.
Utoléri magát a dolgos óramutató.
Lépek, egy gödörbe lépek –
bevallom csontos ingóságom,
de te vétlen vagy. Ha valakinek,
ki már előtte nem volt,
véletlenül ejted ki nevét,
testedtől foszt meg
s nem a találkozástól.

Rabséta

Valahonnan, nagyon
mélyről: csont-morzé,
lök előre leváltatlan ör,
pajzs, lándzsás óra.

Párában, szemrácson
átcsempészett pizska-fény,
szögből, csigából
életre kelt kereszt.

Torpanok, de hisz
lépés akkor még nem

keresztezhetett. Mellkasomon,
térdemen ragtapasz.

Körülöttem árny-
talan árny: rabséta.
Aggódva figyelem
az értelmezhetetlen jeleket.

Állatnak nyoma,
embernek hiánya,
merül röntgen-kocka
tört bárka Noé-borda.

1964

Harapásnyi hír

Hogy mit tart
az írás s mit én
torkomon egy tableta
feliratáról,
köztünk marad. –

Előbb még itt
volt, vélhetnéd.
Teáskanna, rum,
dübögő gőzelefánt,
zsibbadó ujj,
akupunktúrára
kipontozott keksz.
Ennyi! Vagy ennyi
lehetne. Ahogy az
arcot kölcsönző
folyó sem az eget
fejezi ki, szerelem
se szerelmes, rád
se szomjas a víz;
harapásnyi hírben állok.

Por szemez,
lombjukat vesztett
pezsgős üvegek közt
saját gravitációs
fókuszába dőf
az arc-csősz
iSzemüveg-pálca. –

Fenékig ürítlek
szerelem, vedd el

eszem a haláltól.

Dosztojevszkijban bízva

Elesettektől tudom,
milyen felemelő
részvétellel szeretni ...
Megyek a Duna nulla-
kilométeres oldalán;
füst okád alagútszájból
kőkarikát. Gonosz, ostoba,
bárki, csak közömbös nem
lehetek! Fekszik fövényen,
kalimpál csillag-térben,
rúgkapál ég felé a láb,
– hullám-epilepszia –
fenyőmintás harisnya,
túsarkú cipő, karácsonyfa-
csúcs. Örvényhez, fekete
lyukhoz érve, nulladik
típusú találkozás. Megyek;
(bízom Dosztojevszkijban),
kezem ügye minden lemondás,
hisz oka nem kevesebb
dicsérni az Urat, mint káromolnia.
Fekszik fövényen a lány,
átadja magát a nézésnek.
Ég, ég, arcaink útja, megélednek
a legendák, szaporodnak
a példák, jelek, meg kell
jelenniük a hasonlatok helyett.
Ha Isten ember is, ha ember
Isten is: feje alá nyúl a fény
s a fű, mielőtt kiér a napvilágra,
szakállam toldja meg. Nem
vagy, nem vagyok egyedül.

Aranyöntőkhöz hasonlóan

Tedd téglaszappanodat
szívedre, falazd magadat
a mocsárba, ,s mondd, hogy
többet nem hazudsz. Várj,
– fagyos tekintet álarc-hullám –
aranyöntőkhöz hasonlóan,
egyujjas azbesztkesztyűs hallal

tartja kézbe napot a folyó.
Légy az, akivel hazugságot,
hitványságot lepleznek.
Már nem bűnre torzul, békától
púposodik kígyó az almafán.

Alomvers-változat

ha beütöm a fejem: este van
te csillagos ég!
cserépből kinőtt öregember
habszem-gége – csírázó – szikes csokornyakkendő
emlőt lehetne fogatni vele
reménynek a jövő nem jó befektetés
félelmet keltek – csukott szem – tányérsapka
álmodni bemegyek a képért
nem káptalan – módja képtelen fejemről az álom
vonatjegyet kellett volna venni!
vers: megannyi helyváltoztatás
díszkendővel zsebből vitorlázó zakó
Balaton Európa széttaposott lúdtalpbetétje
sörény villan – vetek oda szempilla-csontot
áttetsző leszek
megfagy körülötte a levegő
álomtörőhajó a lélegzet.

Grafitos érintés

Hajnal: cirpelők
vörös mártana, habzó

téglalap közt ébredés;
csúsznám, jeges út,
illumináltan hason, haza;
eres, grafitos érintés,
lábkörző: beleélem magam:
csecsemőt ábrázol, arcom
ráncolja kövér idoma,
s mert beleélem magam,
gyűröm, simítom; emlőjén,
kiskorú érzés; amikor a mama ...
de hát a „költészet maga”
engem sem érdekel,
a rímnek mint a pénznek
helye van s nem szaga;
szeretem, ha próbára tesznek;
fején igaz út, bogárhátú,
fésűs – száj: hányós – kontyos
pótkerék, (itt volt az, hogy
megállt félúton az ész!)
föld után sóvárgó
szikes csokornyakkendő;
test tócsái, kikerülni,
önnön súlyától, köldök-
cseppet érve: öreg-emplő.
Nyakon, vállon, ízetlen
nyelv, piros helyiérdekű;
hullámsávot vált, hull
rádióra nedves fehérenemű.

Forgatás

Mozgás issza
szilárd sör a szikla
folyik vízben a forogás
jól kinézek, ha merevedve
nézek vissza a jelenetre
„tejüvegen alvó fölös lepke”
karom hidastól fektetett folyó
szemem korlátján könny könyököl
sín fut ki a fű alá és
dob a fiú üsse kő lobog
olimpiai ötkarikás
szív-dobogós folyó
nincs kiöregedés.

József

Késik az eső
előre küldi a szelet
fáraóhangyák gyülekeznek

Kilábalok a hallgatásból
a hegyi utat verssel rövidítem meg

Siralmas az ha a bölcsek válaszolnak

Kabátom csuklya-piramisába temetkezve
szívem fölött imádkozó kenyér.

Ághoz kötve

Szedné sátorfáját,
csakhogymag-bakancsát bennfelejtve
– ághoz kötve körte-sátor –
szél se töri magát össze.
Hűvösödiik,
megrázza magát a hegy,
néma alkimista.

1987

Oda-vissza

Nem adtam föl semmit.

Érek a kiürült
éjjeli alagúthoz
ösztöneink, agyunk
latin negyede.

Kifordítja
ablakos zsebét
utca két oldalán a ház,
semmi!

Élesedik a csönd,
szentesíti a ...

Pisztolytár-nadrág,
rugós lépteivel
csőre tölt.

Cél- és időkeresztjén
halálos önvédelem.

Föl-le mozgó
levegőszálon csüngő gomb
a gége.

Matatok,

bensőség zavara,
ketrecajtajú zseb.

Dánielnél hagytam abba
a Bibliát, hullámozó
lapjain könyvjelző.

– Duna-Tisza köz –
akárha folyóit helyezném
egyik oldalról a másikra.

Nagybögőbe vágott kérdés,

villantja – égő
gyertya kötélmászás –
a hajdani szigeti kocsmát.

A borisszák
mind egycíműek.

És ifjúkorunk
ajtóra firkált grafitvonalát
perceivel
karunkon őrzi tovább az óra.

Nem adtam föl semmit.

Járom a szigetet,
meg-megállok
a parton – feleznél –
ennyi az egész.

Vízkereszt,
szaloncukor-
pisztráng-ötös.

Versről-versre
rejtve
lennie kell
egy testre méretezett gödörnek,
ahová a halál elöl

(oda ő sem követ)
hasonlóképpen járhatsz.

De ki az, aki
mindig bepörög,
mindenség távirányíthatós
egyhelyben sem fordul elő?

Anyagot kap magára a hang.

Földhöz közeledve
nem árt tudni:
tér használata kötelező.

Jöttment eső.

Nekivetköztet,
dobok néhány fát,
kugli bábunak állított lábujj.

És váltott névvel
testi határ.

Valaki álma alá fekszik
íz-íz-íz-ig-lenn.

Hátamon
gerinccseregre
emlékeztető őscsomó.

Visszafelé is „oda”

Testemből ki! Mutat
vak tej úti utat
szemem a halálnak.
Ahogy a darukötél
félig felkiáltó-
félig kérdőjel.
Jól kinézek: hullám-
szerű mozdulattal
épp másik oldalára fordul a Duna.
V í z b e n – kiemelés tőlem –
minden marad a régiben.
Csikorogva cserélődnek szorongásaim.
Költő nem lehet túl a csöndön.
Költözöm – öreg bútor,
lírai utógondozom az erdő.
Visszafelé is „oda”
tartanak a csillagok.

Tömör sötétben

Ha a halálbüntetést
eltörölték is, a hóhér
még a jövő ellen ügyködik!
Vetközöm, ujjam gyűrűzi
nyakas ruhaakasztó, „máma már”
– legalábbis az elme – nem
hasad tovább, Jézus Attila.
Ha beütöm, foltos, barokköltéses
könyökömön jön ki a világ,
leheletem mohás szőnyeg
hallgatásból érkező angyal-
földi nyelvjárásos szavaid elé.
Azt mondod: csacsi, széna,
azt mondom: száraztintás toll;
azt mondod: Betlehem, Golgota,
villanyszámla fényszalma, mondom én,
tömör sötétben tapogatózom.

Hóemberré változik

Alkalmi csillagszóró
izzó kályhaplatnira
hintett vasreszelék.
Néha meg, szerelmes
tűzszerésem, üres vezeték
érzés nélkül a szó.
Ám a rím, mint e versben,
ártatlan bombariadó.
Jönnek haza a fiúk
az iskolából: minden
körmükre jut egy vonalzó ...
Fújj jambus, fújj rím,
hátuk mögött besózva
visszafordul az utca,
hóemberré változik.

Festésre előkészített

Nincs semmi gyökértelenebb
egy szörtelenített

asszonyi testnél. –
Én fásulok, – pincezugban
mehúzódó csíra-magány –
a hagymafej agyarasodik.
Szó sincs róla, hogy a halál
mélyfogalmazványai
lennének a gyökerek.
A szerelem valódi testi
felszabadulást s nem
szabadságot ígér, erre már
önmagát terrorizáló
természete miatt is képtelen.
Dehát micsoda hancúrozások
színhelye is ez itt, fiúk?
Nézem arcát – potroh-ától
létra-Á-ig – a tükör-mennyezetét
bámuló, duzzogó lénynek.
Légy röpköd, zizegő élőpapír,
vér-hó fölött kötél-táncos
poloska; vörös fapapucs,
festésre előkészített
holtpont-ujjlenyomatos, ragacsos
réz-kilincs-mandulás szobafal.
Csendéltre pöccintett,
elkent cseresznye-pók.
Süvít a szél, végig-
öblögeti a lakást,
kimozdul tartásából
az öleléssel tért nyert,
visszér-csomózta
görcs-kötötte láb.
Lángnyelv, ha megszólalok:
leéget. Hasa alji lenge
fúga, gyertya-áldozat.

Ha nem így volna

Mint egy üvegfüvő
szavam
szátok
poháron maradt formájától
tökéletes.

Szemrehányásokkal érkezik meg a hó
nem tárgyilagos
arcomtól elválík
vízzé lesz.

Ha nem így volna

megölne!

1965

Próbaút

Ex libris: Dániel

A szél
nyalókának nézte
a havas sarki kresztáblát

lábujjaidat
osörrenve keveri össze magával
a kavics

megfulladna a folyó
ha visszatartaná
hullámnevetését

kifordul a
befordul a
orrod alá
pizsokból
bajusz-hűtő

és mégis mégy
bokád masszív sárhányója
alumíniumból
kikalapált lúdtalpbetét

1984

Találkozás régi cimborával

Beszélgettünk. Lyukasórák,
csendes áthelyezések,
korgó gyomrú mitológiák,
hullám rajzolatú asztal,
szalvéta vitorla kenyér,
sárgarépa masni húsleves,
tengeri betegség kukorica,
műfogsor viszlát estebéd.
Tény, hogy pecsétes.
Gondolattal hosszabb tér.
Saját maga sodorta cigaretta,

füstből hegedű – piros csőrű hattyú.
Üres skatulya, karmesteri dobogó,
visszakopogott kottafejű gyufa.
Esik a hó, elolvad. Vershez a víz előleg.
Játsszanak csak vélem kedvükre a dolgok.
Bajusz-fogas, gőzölgő, kilógja
magát a szimbolikus világ.

Írógép kopog, ülök
a nyikorgó hold-forgó széken.
Kiemelték épületből az emeleteket,
ház körül az utat elhordták.
Azt kérded, hol vagyok most, szavamra,
bekéredzkedtem egy kérdésbe,
s életemmel nem felelhetek!

Verseimben végleg

Cs. M.-nak

Mielőtt verseimben
végleg megpusztulok,
ötvenkét év: –
(szemre való álom,
halállal kacérkodó
hallhatatlanság) –
szerelemmel, kenyéren,
s ha kell, vízen
és gyökéren élem.
Honnan s miből
származik a rossz?
A jó pedig nem oszt, nem szoroz.
Ülök, állok, ténfergek,
s ha borotválkozom is,
csak elejét veszem a napnak;
szőrzetem: arcom
álom utáni sajtóhibája.
Korrigálok, játszom,
de már csak magam;
arcom a folyóban
eltakarja a lényezet.
Kihalt a part – vak
eső – valaki lépeget.
Látom magamat, elfogult
vagyok, karom testemen
elfolyóztat. Lebeg, lebeg
matrózsapka-óra, arctalan

perc, érzek a fuldoklóra.

Krúdy még egyszer átpörgeti a kalendáriumot

Vég kezdete, naptári év,
farkát hajkurászó kutyaörvény.

Volt egy gondolatom,
nem éltem vele.

Víznek mederre
s nem partokra van szüksége.

Ha egy líra magánzó,
magától értetődik: hogy.

Mag utazik a fában,
megmarad magnak a fa.

Hallom, a szürrealistákat
kitiltották a jövő álmaiból...

Lennél csak anyagtalan,
volna egy-két szavam hozzád.

Amit tudok: az a jövő,
amit nem: az a múlt.

(Nem tartunk ott, hogy a hangok
kerítés ábrái mögött föl ne ismernének!)

Elmúlás az a pillanat, mikor még
bármilyen lehettek, de már semmi se vagyok.

Számok árnyas fái közt
bújócskázik az idő.

És ön, ha nem tévedek, bőre alá
menekítette az aranyfátylas napot.

Hiedelem tán, hogy hold a vízen
mágikus asztaltáncoltatás.

Isten nem láthatja önmagát,
holott volna miért szégyenkeznie.

Tudok nélkülözni ott,

ahol engem nem nélkülöznek.

Miért, hogy a házaló árnyaknak
csak hátuk látszik?

Berántja hasonlatát az álom,
mi a szem küszöbén marad, nincs köze testhez.

Holnap, ha elfelejteném,
keljen fel a nap.

Vízi kép hátoldalára

Legközelebb, mi
van legközelebb?
Öreg bútoraidat
szólítja haza
az erdő. Ülsz a csúcson,
ülsz a parton, vízi
kép hátoldalára írni ...
Legközelebb, mi
van legközelebb?
Asztal, gyerekkor
alvilági diadalkapu,
étlap-oszlop, ízek
ismeretlen emlékével.
Nap és hold étel-
hordójából mindig
csurran-cseppen valami.
Legközelebb, mi
van legközelebb?
Archoz fésülködő,
állig omló, ketté-
választott vörösen szőke, –
mellkas, lélegző tüdő.
Legközelebb, mi
van legközelebb?
Tányér, csipogó borsakna,
zeller-zátony, leves-
tészta-távirat, fehér
és sárgarépa gerenda,
iskolázott nyelv-vitorla.
Legközelebb, mi
van legközelebb?
Köd, üvegágó-lámpa,
stólás mamika,
hidegvérű krokodil-kerék.
Csönd. Illetve. Csönd.
Nyakas vállság

lénye körül karod.

Készük 500 példányban

**Ez a
418
példány**

**ISBN 963 450 721 2
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,
VI. Andrásy út 4;., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István krt. 26.,
XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban**

**940311 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**
